

BP WALENTY WÓJCIK

Archiwa, Biblioteki i Muzea Kościelne. Tom 10
--

KS. JÓZEF ROKOSZNY (1870—1931)

Ten wszechstronnie uzdolniony kapłan zapisał się chlubnie nie tylko w dziejach diecezji sandomierskiej ale swą działalnością zwrócił również uwagę najwyższych władz kościelnych i państwowych. Stanowi on ciekawy przykład bibliofila, konserwatora, zbieracza eksponatów muzealnych oraz miłośnika archiwaliów.

Ks. Rokoszny urodził się w Radomiu 18 IX 1870. Był synem urzędnika skarbowego. Po przygotowaniu domowym i krótkiej nauce w polskiej szkole złożył on egzamin do państwowego gimnazjum filologicznego w Radomiu. W r. 1887 wstąpił do Seminarium Duchownego w Sandomierzu. Po ukończeniu kursu filozofii i teologii z ocenami *eminenter* wysłany został w r. 1893 na studia do Akademii Duchownej w Petersburgu. W r. 1897, po złożeniu egzaminów *cum eximia laude*, otrzymał ks. R. na podstawie pracy *De beatificatione et canonizatione Sanctorum*¹ tytuł magistra teologii.

Po powrocie do Sandomierza przyjął ks. R. 11 VII 1897 święcenia kapłańskie i mianowany został profesorem miejscowego Seminarium Duchownego. Wykładał w różnych latach: apologetykę, teologię dogmatyczną, introdukcję specjalną, archeologię, historię sztuki kościelnej, historię wymowy kościelnej, naukę literatury, dykcję, język łaciński i przejściowo liturgię. Podczas wakacji starał się wyjeżdżać za granicę. W r. 1902 spędził 3 miesiące w Rzymie na studiach uzupełniających. W imieniu Akademii Duchownej w Petersburgu jej rektor, bp Longin Zarnowiecki, proponował mu objęcie katedry, najpierw wymowy a później teologii moralnej, w tejże uczelni. Ks. R. odmówił ze względu na niezadowalający stan zdrowia.

W Sandomierzu, obok prowadzenia wykładów w seminarium, pracował ks. R. również jako kapelan biskupi, wikariusz katedry a później rektor podominkańskiego kościoła św. Jakuba. Dorywczo pełnił obowiązki egzaminatora prosynodalnego, asesora Kurii Diecezjalnej, obrońcy wężła małżeńskiego i sędziego w trybunale biskupim. Zgodnie z ówczesną praktyką uposażania pracowników zarządu diecezji i seminarium posiadał również ks. R. etat proboszcza, ko-

¹ Rękopis pracy znajduje się w Bibliotece Seminarium Duchownego w Sandomierzu. Sygn. I 1472, łac. 1897 r., 36 x 23 cm, k. 21. Podano ocenę: dobrze. W tym samym poszycie znajduje się (k. 30—37) wypracowanie rosyjskie ks. R. z r. 1897 pt. „Charakteristika H. M. Karamzina pa jewo pismam ruskago puczestwiennika” z oceną: 4+. W tejże bibliotece, pod sygn. I 1512, spotykamy notatki ks. R. z wykładów słuchanych w Sandomierzu pt. „Ius canonicum” z r. 1890 i w Petersburgu z historii Kościoła (łac., 1890—1895, 22 x 19 cm, k. 175, luźne poszyty). O zainteresowaniach i zmyśle obserwacji ks. R. świadczy wzmianka (k. 163v) o przybyciu do Petersburga 28 I 1895 delegacji chłopów i obywateli Królestwa oraz umieszczony obok rysunek tablicy nagrobkowej z napisem: „Tu leży samodzielność, swoboda myśli, szlachetna odwaga, obrona honoru, miłość przełożonych i przyjaźń kolegów. Nie wieczny odpoczynek lecz rychłe powstanie racz im dać, Panie!”

lejno w Kleczanowie, Jarosławicach, Sulisławicach, Chełmcach, Gierczycach i Szczeglicach.

Podczas pierwszej wojny światowej przeniósł się ks. R. do Radomia, na stanowisko rektora pobernardyńskiego kościoła św. Katarzyny. Miejskowa Komisja Szkolna zleciła mu w r. 1915 zorganizowanie seminarium nauczycielskiego i mianowała go dyrektorem tegoż zakładu. W r. 1916 powołany został do Rady Stanu w Warszawie; odmówił jednak, nie chcąc współpracować z okupantem niemieckim. W tym czasie pracował ks. R. również jako członek, a później prezes, Okręgowej Rady Szkolnej w Radomiu, członek Rady Oświecenia Publicznego przy Ministrze Oświaty, ministerialny wizytator szkół, instruktor wychowania w seminariach nauczycielskich, delegat kuratorium na egzaminach dojrzałości, wizytator nauki religii itd. Organizował kursy dwuletnie dla nauczycieli. Podczas wakacji wyjeżdżał ks. R. na pracę duszpasterską wśród robotników polskich we Francji. Od r. 1908 wchodził do kolegium redakcyjnego miesięcznika *Kronika Diecezji Sandomierskiej*. Był referentem statutów pierwszego synodu diecezjalnego: *De rebus et locis ad cultum Dei pertinentibus*. W r. 1930 wyjechał, na propozycję Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, celem zapoznania tamtejszych szkół parafialnych z Polską i z polskością². Prymas A. Hlond wysunął projekt powierzenia mu funkcji instruktora oświatowego przy Konsulacie Generalnym RP w Nowym Jorku. W listopadzie 1931 r. Nuncjatura Apostolska w Warszawie rozpoczęła zbieranie informacji o ks. R., gdyż m. in. jego kandydaturę wysunęło na stanowisko biskupa pomocniczego w Pińsku. W tym czasie przebywał ks. R. w Rzymie, wraz z biskupem sandomierskim Włodzimierzem Jasińskim, który składał wtedy wizytę *ad limina Apostolorum*. W dzień po audiencji u Piusa XI, któremu wręczył swe prace z zakresu pedagogiki, zmarł ks. R. 30 XI 1931 na aneurizm serca. Fakt ten wywołał żywy oddźwięk w prasie rzymskiej i polskiej. Zwłoki ks. R., pochowane tymczasowo w Rzymie, przewieziono do Radomia, gdzie 21 III 1932 społeczeństwo urządziło mu wspólny pogrzeb.

Ks. R. był bystrym obserwatorem życia i działaczem społecznym. Poza zajęciami, łączącymi się z zajmowanym przez niego stanowiskiem i funkcjami zlecanymi mu przez zwierzchników, pragnął on przez swą nadobowiązkową pracę w różnych organizacjach oraz instytucjach kościelnych i świeckich służyć społeczeństwu, cierpiącemu w czasie zaboru i okupacji wojennej oraz borykającemu się z różnymi trudnościami w pierwszych latach niepodległości. W Sandomierzu zapisał się ks. R. do Arcybractwa Nieustającej Czci Najśw. Sakramentu i Opieki nad Biednymi Kościołami; założył Stowarzyszenie Sług pod wezwaniem św. Zyty i przytułek dla zniedołężniałych pracowników domowych. Współpracował z wystawą mariańską w Warszawie. Poza tym brał udział w organizowaniu Towarzystwa Dobroczynności i był jego faktycznym kierownikiem. Pracował jako wiceprezes Macierzy Szkolnej. Należał do komitetu organizacyjnego *Sandomierzanina* — gazety tygodniowej, poświęconej sprawom ziemi sandomierskiej. Był członkiem korespondentem Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego w Warszawie, wszedł do zarządu 11-miesięcznych kursów gospodarstwa domowego dla dziewcząt, współdziałał w przygotowaniu wystawy rolniczej, był czynny w przywróceniu herbu miasta — „orzełka” na ratuszu sandomierskim itp. W Radomiu pracował jako prezes Okręgowego Pol-

² Zbiór artykułów i informacji z polonijnej prasy amerykańskiej na temat działalności ks. R. w USA znajduje się w Bibliotece Sem. Duch. w Sandomierzu pod sygn. 30449.

sko-Amerykańskiego Komitetu Opieki nad Dziećmi, członek zarządu głównego Związku Obrony Narodowej Ziemi Radomskiej, reprezentant Kasy Pożyczkowej Przemysłowców Radomskich itp. Na zaproszenie komitetu obywatelskiego m. Radomia przewodniczył sekcji opieki nad dziećmi, która zajmowała się organizowaniem kolonii letnich.

Ks. R. miał łatwość i żywość słowa oraz zdolność jasnego wykładania swych myśli. Gdy się przygotował i był w odpowiednim nastroju, wprowadzał uczniów w podziw. Słuchacze oczarowani byli nieraz jego przemówieniami³. Z usposobienia był sangwinikiem. Przy swej bystrości umysłowej i obszernej wiedzy kierował się niekiedy nastrojami chwili. Stąd też najbliżsi współpracownicy dostrzegali u niego czasem pewne niekonsekwencje. Ci sami podkreślają jednak, że w trudniejszych sytuacjach potrafił on zdobyć się na prawdziwą pokorę i postawę wzorowego kapłana i obywatela. Nie dał się, mimo różnych prób, wciągnąć do akcji na rzecz ugrupowań politycznych tłumacząc, że nie zajmuje się tymi sprawami. Pochwalał jednak publicznie posunięcia pożyteczne dla społeczeństwa, niezależnie od tego, z czyjej pochodziły one strony. Na skarb Państwa oddał w czasie potrzeby swe złote insygnia kanonickie, a w ich miejsce posługiwał się żelaznymi.

Pracę kościelną i społeczną ks. R. oceniali władze duchowne i świeckie. Biskup sandomierski Stefan Zwierowicz mianował go w r. 1905 kanonikiem honorowym kapituły katedralnej, bp Marian Ryx — kanonikiem gremialnym a bp Jasiński — prałatem kustoszem teje kapituły. Papież, św. Pius X nadał mu godność swego szambelana honorowego. Potwierdził to Benedykt XV. Pius XI mianował go swym szambelanem rzeczywistym (*intimus*). Polska Akademia Umiejętności wybrała ks. R. na członka Komisji Historii Sztuki. W r. 1922 otrzymał on krzyż oficerski orderu *Polonia Restituta*, a w r. 1928 — medal brązowy Dziesięciolecia Odzyskania Niepodległości. Również i społeczeństwo należycie oceniali zdolności i zasługi ks. R. W r. 1916 wybrany on został do Rady Miejskiej Radomia jako przedstawiciel nauczycielstwa. Zapraszano go z referatami na różne zjazdy i konferencje. Proszono o kazania oraz o przemówienia z okazji ważniejszych uroczystości kościelnych i świeckich. Jego wystąpienia znajdowały oddźwięk w miejscowej prasie. Tak przedstawiciele władz jak i kierownicy różnych instytucji zwracali się do niego, aby swą powagą oddziaływał na społeczeństwo w trudniejszych sprawach.

Przez całe życie był ks. R. wytrwałym bibliofilem. Wspominał, że czuł się wyjątkowo dobrze, gdy w Petersburgu pracował przez 3 lata w Bibliotece Akademii. Tam spędzał wolne chwile na czytaniu dzieł z zakresu filozofii i teologii. W postulatách, przedstawionych władzy akademickiej zwracał się o stałe zaopatrywanie zbiorów w wydawnictwa źródłowe oraz w nowsze dzieła z zakresu teologii i nauk pokrewnych, o opracowanie katalogów szczegółowych i o powiększenie godzin otwarcia biblioteki. Jako wykładowca śledził pilnie recenzje i zestawienia bibliograficzne, notując informacje o wartościowych książkach i o możliwościach ich nabycia. Nawet wtedy, gdy już przeszedł na emeryturę, wypytywał księży studiujących za granicą o nowości z dziedzin go interesujących. Za książkami czynił poszukiwania w antykwariatách. Lektura służyła mu przede wszystkim do przygotowania wykładów i referatów oraz do stałego dokształcania samego siebie. Własną pracą zdobył on

³ Ks. Władysław Muszalski (por. ks. E. Górski. Śp. Ks. Władysław Muszalski. *Kron. Diec. sand. R.* 54: 1961 s. 304—308) pisze w swym pamiętniku z czasów współpracy z ks. R. w Radomiu, że na przemówienia ks. R. należałoby zapraszać „kierowników, wychowawców i nawet prefektów, by się przekonali, jak należy do młodzieży przemawiać”.

szeroką wiedzę z zakresu historii sztuki i pedagogiki. Na kilka lat przed śmiercią pisał ks. R., że posiada 2000 książek, w tym kilkaset z dziedziny historii sztuki, kilkanaście dużych teczek z wycinkami artykułów i ilustracji z pism, zbiór autografów współczesnych wybitnych ludzi itp.

Poza zaspokajaniem własnych potrzeb myślał ks. R. również o udostępnianiu książki społeczeństwu. On był autorem petycji, by książki z kapitułarza katedry sandomierskiej oddać do Biblioteki Seminarium Duchownego⁴. Zorganizował on Towarzystwo Biblioteki Publicznej w Sandomierzu i po otrzymaniu 3000 książek z daru T. Mikulińskiej otworzył Bibliotekę im. Jana Długosza. Wyjednał też znaczny fundusz na urządzenie fejde biblioteki od pochodzącego z Sandomierza filantropa — Wojciecha Sawickiego. W Radomiu, po odejściu władz zaborczych, zajął się zabezpieczeniem księgozbioru gimnazjalnego. Urządził bibliotekę szkolną w seminarium nauczycielskim. Pracował jako członek komisji do oceny książek przeznaczonych do czytania przez młodzież szkolną. W r. 1918 założył Towarzystwo Biblioteki Publicznej. Dar Stefana Hempla pozwolił mu na uruchomienie biblioteki przy sejmiku powiatowym. Podczas poświęcenia tej placówki 9 IV 1927 wygłosił ks. R. w obecności wojewody kieleckiego mowę, w której wyraził swe poglądy społeczne⁵. Po jego śmierci grono członków Biblioteki im. St. Hempla, na czele z Maciejem Glogerem, podało projekt opublikowania broszury o zmarłym.

Bibliofilstwo ks. R. miało charakter użytkowy i społeczny. Nie dostrzegamy u niego specjalnej troski o dobieranie książek rzadkich czy cennych, lub też prac naukowych z określonej dziedziny. Widoczne jest natomiast ciągle poszukiwanie książki, która by go kształciła i podnosiła duchowo. Miał on urządzony warsztat pracy działacza oświatowego. Świadczą o tym liczne cytaty w jego pismach z dzieł fachowych. Jednocześnie jednak, nawet w ostatnich latach przed śmiercią, zwykł był mawiać, że po utrudzeniu pracą i podczas przygnębienia zmartwieniami z satysfakcją bierze do ręki arcydzieła literatury klasycznej i znajduje w nich odetchnienie. O społecznym nastawieniu amatorstwa książek możemy wnioskować z powtarzających się nawoływań ks. R., tak w pismach jak też w przemówieniach, aby otworzyć na oścież skarby zawarte w literaturze naukowej, popularnej i młodzieżowej szerokim masom społeczeństwa. W odniesieniu do literatury religijnej żądał on, aby pisać dzieła ascetyczne i podręczniki teologiczne, dostosowane do psychiki polskiej. Domagał się, aby wykształcenie w seminariach duchownych oprzeć na stałej lekturze *Pisma św.* i dzieł Ojców Kościoła. Podczas pracy w szkole średniej projektował ks. R., aby wytypowani nauczyciele kierowali stale lekturą uczniów oraz wygłaszali im referaty na temat kształcących i budujących dzieł. Wykładowcy w seminariach duchownych winni budzić zainteresowania naukowe u słuchaczy oraz uczyć ich stałego pogłębiania i poszerzania wiadomości na podstawie lektury. Student musi umieć, w oparciu o literaturę, zdobyć się na naukowe ujmowanie nasuwających się problemów. Ten styl pracy w towarzystwie książek należy przenieść do duszpasterstwa parafialnego, przez dokształcanie się księży indywidualnie i w zespołach dekanalnych. Stąd też szczerą radością napawał ks. R. rozwój Biblioteki Seminarium Duchownego i powstawanie bibliotek publicznych.

⁴ Por. bp W. Wó j c i k : Archiwum i Biblioteka Kapituły w Sandomierzu. Arch. *Bibliot. kośc.* T. 7: 1963 s. 38 przyp. 73.

⁵ Przemówienie to wywołało atak pewnego odłamu prasy na osobę ks. R. W piśmie do Kurii Diec. w Sandomierzu tłumaczył się on, że występuje przeciw skrajnemu nacjonalizmowi.

Ks. R. wyróżniał się także jako konserwator zabytków przeszłości i muzeolog. W wspomnieniach podkreślał on, że po kilku latach pracy w Sandomierzu zainteresowanie jego poszło w kierunku sztuk plastycznych. W związku z tym wyjeżdżał do Krakowa, Rzymu, Rawenny itd. W czasie wakacji zwiedzał zabytkowe kościoły diecezji. Studiował literaturę z tej dziedziny. Wykładając historię sztuki kościelnej w Seminarium, pragnął rozszerzyć ten przedmiot na 3 ostatnie kursy, poprzedzić go studium estetyki i zakończyć nauką konserwacji zabytków. Podawał szczegółowe plany wykładania tych przedmiotów. Prosił, aby włączyć te dziedziny do programu egzaminów absolutoryjnych (rygorozów). Na sesjach Rady Pedagogicznej podawał najnowszą literaturę, tak dla wykładowców jak również dla słuchaczy. Domagał się, aby stworzyć gabinet obrazów dzieł sztuki oraz muzeum diecezjalne, co umożliwiłoby ilustrowanie wykładów i prowadzenie ćwiczeń praktycznych.

W znacznej mierze dziełem ks. R. było uratowanie wspaniałego zabytku, jakim jest romański kościół ceglany, z pierwszej połowy XIII w., w Sandomierzu pod wezwaniem św. Jakuba⁶. Prace konserwatorskie trwały od 1906 do 1915 r. Jakkolwiek projekty architekta Jarosława Wojciechowskiego aprobowane były przez warszawski i krakowski oddział Towarzystwa Opieki nad Historycznymi Pamiątkami i Zabytkami Sztuki i Kultury Polskiej, a o finansowanie robot troszczył się formalnie komitet odbudowy, to jednak faktycznie ciężar kierowania całością prac spadł na barki rektora kościoła — ks. R. On to przemyślał każdy szczegół, zawierał umowy z inżynierami, rzemieślnikami i dostawcami, zabiegał jako skarbnik komitetu odbudowy o ofiary duchowieństwa i świeckich oraz nadzorował wykonywanie prac. Trzeba było odwodnić i umocnić fundamenty, przebudować popękane oraz wychylające się z pionu ściany, zdjąć odpadające tynki, usunąć walące się sklepienia naw a wstawić nowe sufity i dachy, gruntownie wyremontować posadzkę, zabezpieczyć płyty nagrobkowe, wyposażyć estetycznie kaplicę Matki Bożej Różańcowej, zakryść itd. Ks. R. zainicjował także restaurację średniowiecznych fresków bizantyjskich w katedrze sandomierskiej.

Osobną kartę stanowi działalność ks. R. jako kolekcjonera zabytków i dzieł sztuki. W r. 1925 pisał on, że posiada zbiory mebli mahoniowych i czeczotkowych, szali francuskich, zegarów, szkła, obrazów, sztychów, wiele pamiątek wojennych, 5000 znaczków pocztowych itp. Pojedyncze przedmioty oddawał do muzeów⁷. Poza tym, od czasu zamieszkania w domu obok Seminarium Duchownego, przy ulicy Gołębickej, zaczął on gromadzić u siebie ekspozyty muzealne. Były to zabytki prehistoryczne, medale, koronki, agnuski, szaty kościelne, miniatury, portrety, sprzęty liturgiczne, kule i zbroje, okucia, medaliony, kafle, porcelana, fajansy itp. Przedmioty te pochodziły przeważnie z darów księży: Słabowskiego, Sokalskiego, Urbańskiego, Szubartowicza, Trybalskiego, Wiśniewskiego i in. Ks. R., przy pomocy kleryków, porządkował je, składał do pudełek i inwentaryzował. Własnoręcznie wpisał on do księgi zatytułowanej *Szkielec do inwentaryzacji zbiorów diecezji sandomierskiej* 1065 pozycji. Ekspozyty zajęły 2 pokoje. W r. 1915, gdy ks. R. przeprowadził się do Radomia, było już zinwentaryzowanych 1960 eksponatów⁸. Jeszcze w r. 1906

⁶ Por. Katalog zabytków sztuki w Polsce. T. 3 z. 2: Powiat sandomierski. Warszawa 1962 s. 68—74.

⁷ Muzeum Narodowe w Warszawie pismem z 19 II 1924 dziękowało ks. R. za ofiarowanie do tamtejszych zbiorów tłoka pieczętnego Liceum Warszawskiego.

⁸ Wtedy to przeniesiono ekspozyty do sal dawnej szkoły średniej benedyktynek sandomierskich i udostępniono je publiczności. Opiekę nad zbiorami sprawował początkowo rektor Seminarium Duch. ks. Paweł Kubicki, a od r. 1918 po dzień dzisiejszy —

wysunął ks. R. projekt urządzenia w Sandomierzu w domu Długosza z w. XV, muzeum diecezjalnego⁹.

Praca ks. R. nad zabytkami zwróciła uwagę organizacji społecznych i władz. Kasa Naukowa im. Mianowskiego w Warszawie ofiarowała mu cenny aparat do robienia zdjęć fotograficznych pamiątek Sandomierza. W r. 1906 proponowano mu przyjęcie obowiązków członka-korespondenta Towarzystwa Opieki nad Historycznymi Pamiątkami i Zabytkami. W następnym roku powołano go do komitetu organizacyjnego wystawy dawnych wyrobów ceramicznych i szklarskich. Bp M. Ryx mianował go w r. 1912 członkiem komisji restauracji miejscowej świątyni katedralnej. Wtedy też otrzymał godność członka zwyczajnego Towarzystwa Opieki nad Historycznymi Pamiątkami i Zabytkami. W r. 1918 Towarzystwo to prosiło ks. R., by przeciwdziałał rozpowszechniającej się sprzedaży dzieł sztuki i zabytków. Ministerstwo Sztuki i Kultury powołało w r. 1919 ks. R. na urząd konserwatora zabytków w okręgu radomskim, obejmującym powiaty: radomski, kozienicki, iłżecki, opoczyński, konecki, opatowski i sandomierski. Zebrał wtedy ks. R. około 1000 zdjęć obiektów zabytkowych. Od r. 1924 należał on do komisji konserwatorskiej na województwa: krakowskie, kieleckie i śląskie. Sprawował także urząd diecezjalnego konserwatora zabytków kościelnych. Zapraszano go z referatami na temat muzeów diecezjalnych.

Praca ks. R. w dziedzinie konserwacji zabytków i muzealnictwa miała tendencje społeczne i patriotyczne. Dążył on do kształcenia w klerykach zmysłu estetyki¹⁰ i zamiłowania w sztuce kościelnej, aby później mogli oni tłumaczyć wiernym o artystycznym wyposażeniu świątyni i zwiększać ich udział w nabożeństwach. Popierał akcję wystawiania przedmiotów muzealnych i sam chętnie posyłał ekspozycje będące pod jego nadzorem w celu udostępnienia ich publiczności. Zaznaczał, że zabytki i dzieła sztuki stanowią nieść wiążącą naszą przeszłość z teraźniejszością i przyszłością. Zabezpieczenie ich, odnowienie i udostępnienie ogółowi społeczeństwa uważał za ważny czynnik w dziele porzeczania serc narodu cierpiącego w czasie zaborów i okupacji, oraz borykającego się w pierwszych latach niepodległości.

Ks. R. przejawiał również zamiłowanie do prac nad materiałami archiwalnymi i rękopisami bibliotecznymi. W pierwszych latach swej pracy w Sandomierzu zapoznał się on ze zbiorami Archiwum Kapituły Katedralnej i z rękopisami Biblioteki Seminarium Duchownego. Nazywał siebie „miłośnikiem zakurzonych szpargałów”. Zbierał cenniejsze materiały¹¹. W r. 1925 pisał, że posiada kilka nieznananych pamiątek z Insurekcji Kościuszkowskiej, z pobytu cara Aleksandra w Puławach, z wojny tureckiej 1829 r. i z Powstania Styczniowego 1863 r. Akademia Umiejętności w Krakowie delegowała go w r. 1909 do inwentaryzacji zabytków archiwalnych i rękopiśmiennych na terenie diecezji sandomierskiej. W r. 1921 Ministerstwo Oświaty zwróciło się do ks. R., aby objął stanowisko kontraktowego kierownika Archiwum Państwowego w Radomiu. Obowiązki te spełniał on przez 3 lata. Pracował

ks. prał. dr Edward Gorski. — Por. ks. E. Górski. Diecezjalne Muzeum Sandomierskie. Sandomierz 1946 s. 3—4.

⁹ Katalog zabytków s. 65—66. — Projekt ten, pochwalony przez Towarzystwo Opieki nad Historycznymi Pamiątkami i Zabytkami, został zrealizowany w r. 1937. Jest to zasługa biskupów Włodzimierza Jasńskiego i Jana Lorka.

¹⁰ Zabierał głos w sprawie podniesienia estetyki nabożeństw.

¹¹ W kościele św. Jakuba odkrył ks. R. pergamin z czeską pieśnią: „Ach, tot jsem smutny”, opublikował go C. Zibrten. Staročeské rymování nalezené ve zdi kostele sv. Jakuba v Sandoměri. *Cesky lid*. 22: 1913 s. 335—337.

w godzinach popołudniowych. Musiał się zająć organizacją tej placówki. Zgodnie z otrzymanymi instrukcjami zabiegał o rozszerzenie lokalu archiwum, ustalenie regałów złożonych w piwnicach, układanie na nich akt zarządu dóbr państwowych oraz o gromadzenie archiwaliów, rozproszonych po różnych instytucjach miasta.

Godny uwagi odcinek działalności ks. R. stanowi jego praca pisarska. Opublikowane pozycje i pozostawione rękopisy świadczą o szerokim wachlarzu jego zainteresowań. Doceniał on znaczenie piśmiennictwa i bibliografii. W pierwszych latach swej pracy napisał on szereg artykułów w oparciu o miejscowe źródła archiwalne. Są to prace o charakterze materiałowym. Naukowe znaczenie ma przede wszystkim studium nad rękopisem, odkrytym w Bibliotece Kapituły Sandomierskiej pt. *Gottifredi Pantheon*¹². Przeważająca ilość pism ks. R. ma jednak charakter popularno-naukowy i publicystyczny. Do tej grupy zaliczyć należy jego prace historyczne, pedagogiczne, biografie wybitniejszych osobistości, reportaze, pamiętniki i wspomnienia. Osobny dział stanowią ogłoszone kazania, przemówienia¹³ i odezwy.

Przy zestawianiu faktów z życia ks. R. uderza przede wszystkim szeroki zakres jego prac. Budzi podziw jego przynależność do tyłu organizacji, tak wielka ilość przejawów bibliofilstwa, opieki nad zabytkami i umiłowania archiwaliów. Dokładniejsze zbadanie działalności ks. R. uwidacznia jednak, że zazwyczaj dawał on inicjatywę, zaczynał pracę i przekazywał ją innym a sam oglądał się za nowym polem działania. Nawet w jego pracach naukowych dostrzegamy pewną powierzchowność w przedstawieniu problematyki i ujęcie raczej literackie. Później, gdy miał już ustaloną pozycję, często proszono go, aby przynajmniej swym nazwiskiem firmował określone przedsięwzięcia. W jego bibliofilstwie, oprócz celów autodvdaktyki, ujawniała się tendencja podnoszenia oświaty wśród społeczeństwa. W pracach nad zabytkami historycznymi i nad archiwaliami można było dostrzec akcent patriotyczny. Chociaż, poza restauracją kościoła św. Jakuba i kolekcjonowaniem eksponatów do Muzeum Diecezjalnego, nie spotykamy większych prac ks. R. z tej dziedziny, to jednak jego nastawienie społeczne i niezwykle aktywizm stawiają go w rzędzie wybitniejszych działaczy kultury w skali krajowej. Zasluguje on w pełni, aby poświęcić mu miejsce w biografii polskiej.

ZESTAWIENIE BIBLIOGRAFICZNE PRAC DRUKOWANYCH KS. JÓZEFA ROKOSZNEGO¹⁴

1896

1. Skorowidz do trzydziestu dwóch roczników *Przeglądu Katolickiego* 1863—1894. Ułożył J. R. Alumn Akademii Duchownej z diecezji sandomierskiej. Warszawa Druk. F. Czerwińskiego 16° ss. VI, 2 nlb., 72.

1898

2. Ku czci ś. Stanisława Kostki. [Podp.:] J. R. z Sand. *Prz. katol.* R. 36 nr 45 s. 711—712.

¹² Dzieło to było znane w Polsce. Bracia zmarłego arcbpa Jana ze Sprowy zwrócili 23 IV 1464 kapitule gnieźnieńskiej m. in. „librum Pantheon” (Acta capitulorum nec non iudiciorum ecclesiasticorum selecta. Ed. B. Ulanowski. Vol. 1. Kraków 1894 nr 1952 s. 447).

¹³ Por. ks. W. Kosiniński: Ksiądz Józef Rokoszny jako kaznodzieja. *Prz. homilet.* R. 11: 1933 s. 315—324.

¹⁴ Oprócz rozprawy magisterskiej, skryptów i wypracowań szkolnych pozostawił ks. R. prace w rękopisach: Pamiętnik z Akademii Duchownej i Seminarium Duchowne-

1899

3. Głosy prasy warszawskiej o pięćdziesięcioletnim jubileuszu kapłaństwa J. E. Ks. Antoniego Sotkiewicza. Sandomierz Druk. W. Byrzyńskiego 4° ss. 14.
4. Grzegorz [Nysseński] św.: Homilia ósma... na pierwszy dzień Bożego Narodzenia. Przeł. ks. J. R. z Sand. *Homiletyka*. R. 2 t. 4 s. 336—338.
5. Kalendarz Rzymski. Sandomierz Druk. W. Byrzyńskiego 16° ss. 8.
6. Nieco ze starożytności kościelnych u nas. [Podp.:] Ks. Rokoszny z Sand. *Prz. katol.* R. 37 nr 51 s. 809—811.
7. Z Sandomierza. [Podp.:] Ks. J. R. Tamże s. 811—812.

1900

8. Sandomierz. [Podp.:] J. R. z Sandomierza. W: *Encyklopedia kościelna M. Nowodworskiego*. T. 24. Warszawa s. 338—346.

1901

9. Papież w dziejach ludzkości. Kilka myśli o dobroczynnej działalności papieża na korzyść cywilizacji. *Homiletyka*. R. 4 t. 6 s. 567—577.
10. Piotr Chryzolog św.: Nauka o bogaczu i Łazarzu. [Przeł.] X. J. R. z Sandomierza. Tamże s. 206—210 [s. 206—208 oznaczone błędnie jako 306—308].

1902

11. Kalendarz do zdzierania ze zdaniem moralnymi na rok 1902 i 1903 — —.
12. Kazania na dzień św. Stanisława Kostki miane do alumnów Seminarium przez... *Homiletyka* R. 5 t. 9 s. 259—264.
13. O potrzebie zakładania muzeów diecezjalnych dla zabytków sztuki kościelnej i archeologii. *Prz. katol.* R. 40 nr 9 s. 136—139.
14. Stare druki przechowane w bibliotece seminaryjnej w Sandomierzu. *Kwart. teol.* R. 1 z. 3/4 s. 1—6.
15. Stare druki w bibliotece Seminarium Duchownego. *Gaz. radoms.* — —.
16. Święte pamiątki Sandomierza. Warszawa Druk. Synów S. Niemiry 16° ss. 71, nlb. 1, tabl. 12, ilustr.
Rec.: Charszewski [Ignacy] ks., *Książka*. R. 2 s. 334.
17. Z przeszłości Radomia. Zapiski pijarskie. *Gaz. radoms.* — —.

go; Kościół św. Jakuba w Sandomierzu; Słownik polsko-łaciński; Materiały do inwentaryzacji dzieł sztuki i zabytków przeszłości Sandomierza, Diariusz Wielkiej Wojny (na 1500 stronach in folio min.); Myśli Ojców Kościoła o wychowaniu; Zasługi kard. Merciera, Mowa pogrzebowa po wypadkach majowych (druk zamechany ze względu na cenzurę), Materiały do monograficznego opisu seminariów nauczycielskich; Plutarcha „O wychowaniu dzieci” — tłumaczenie z jęz. greckiego i in. — Po drugiej wojnie światowej antykwariat Kazimierza Sowy w Radomiu sprzedał Bibliotece Narodowej w Warszawie (Dział Rękopisów — Zbiory Specjalne) 1154 str. Diariusza Wielkiej Wojny (Sygn. akc. 7595). Poza tym tenże zbiór rękopisów posiada następujące manuskrypty ks. R.: Książki i szkoły w średniowieczu (sygn. akc. 7567), Kapelani wojskowi 1831 r. (sygn. akc. 7566), Kształcenie i wychowywanie młodzieży polskiej w seminariach duchownych (Radom 1919, sygn. akc. 7567), Dziennik z pobytu w USA 1930 r. (sygn. akc. 7566), Zyciorysy wybitniejszych księży, korespondencję, dokumenty notatki i in. (sygn. akc. 7178, 7554, 7568, 7569, 7763, 7764, 7765).

Wykaz swych prac podał ks. R. w Monografii Państw. Semin. Naucz. Męsk. w Radomiu (Radom 1925 s. 55—56). Oprócz tego wliczyli je: ks. J. Wiśniewski (Katalog prałatów i kanoników sandomierskich 1186—1926. Radom 1928 s. 257—259) i ks. S. Grelewski (Rocznik Diecezji Sandomierskiej na rok 1929. Radom 1928 s. 80; ks. R. napisał przedmowę do tego Rocznika). Zestawienia te są jednak niedokładne i niekompletne. — Mimo wysiłków trudne okazało się dotarcie do artykułów ks. R. w *Kronice Rodzinnej*, *Dzienniku Powszechnym*, *Gońcu Łódzkim*, *Rozwoju*, *Gazecie Warszawskiej* i in. Tam, gdzie nie udało się sprawdzić poszczególnych pozycji, zwłaszcza w *Gazecie Radomskiej*, zastąpiono brakujące dane dwiema kreskami.

18. Ze starych szpargałów. [Archiwalne akta ze Słupi Nowej]. *Bibliot. warsz.* T. 1 s. 158—166.

1903

19. Krotkie przemówienie przy rozpoczęciu majowego nabożeństwa wypowiedziane przez ks. J. R. *Homiletyka*, R. 6 t. 10 s. 277—279.

20. Peregrynacja Odolskiego. Z poszukiwań archiwalnych. *Gaz. radoms.* — —.

21. Sotkiewicz Antoni Franciszek Ksawery. [Podp.:] X J. R. W: *Encyklopedia kościelna M. Nowodworskiego*, T. 26. Warszawa s. 187—190.

22. Stanisław Leszczyński. [Podp.:] J. R. *Tamże* s. 373—378.

23. Stefan Batory. [Podp.:] J. R. *Tamże* s. 528—535.

24. Sztuka i archeologia w naszych kościołach. *Słowo*, R. 22 nr 252 s. 1.

25. Z przeszłości Radomia. Ze źródeł rękopiśmiennych. *Gaz. radoms.* — —.

1904

26. Kalendarz Rzymski. Warszawa — —.

27. Losy dzieł sztuki i zabytków przeszłości w naszych kościołach [Podp.:] Ks. Rokoszny. *Prz. katol.* R. 42 nr 51 s. 806—807, nr 52 s. 821—823.

1905

28. Freski w katedrze sandomierskiej. *Tyg. ilustr.* nr 10 s. 174, ilustr.

29. Kazanie na uroczystość św. Stanisława Kostki wypowiedziane do uczniów Seminarium Sand. przez... *Homiletyka*, R. 8 t. 15 s. 190—192.

30. Kilka myśli o papieżstwie na dzień imienin Piusa X zebrał... *Tamże* s. 438—446.

31. Mowa wypowiedziana na pogrzebie inżyniera K. M. przez... *Tamże* t. 14 s. 627—630.

1906

32. Kazania i mowy pogrzebowe. Warszawa Druk. Synów S. Niemiry 16° ss. 76.

Rec., *Książka*, R. 7: 1907 s. 117. — Rejowicz Jarostaw ks., Z literatury homiletycznej. *Prz. powsz.* R. 1908 t. 97 s. 274—275.

1907

33. Katolicka akcja społeczna. *Wiad. paster.* R. 3 nr 3 s. 129—144.

34. [Przedmowa]. W: *Na ruiny Na rzecz restauracji pamiątkowej świątyni w Sandomierzu*, Warszawa s. 2—7.

1908

35. Dokumenty kościelne. [Podp.:] X. Rokoszny. *Kron. Diec. sand.* R. 1 s. 68—70.

36. Monografia kościołów sandomierskiej diecezji. *Tamże* s. 186—198, 212—220.

W spisie treści czasop. tyt.: Bibliografia do monografii kościołów diecezji sandomierskiej. Ciąg dalszy zob. poz. 39.

37. Z listu pasterskiego biskupa Bonomellego. *Tamże* s. 123—127, 158—164.

38. Ze wspomnień o śp. biskupie Stefanie Zwierowiczu. [Podp.:] X. J. Rokoszny. *Tamże* s. 4—9.

1909

39. Bibliografia do monografii kościołów diecezji sandomierskiej. [Podp.:] X. J. Rokoszny. *Kron. Diec. sand.* R. 2 s. 171—174. Por. poz. 36.

40. Herbarz kapłański. [Podp.:] X. Rokoszny. *Tamże* s. 413—415.

41. „Laudemus viros gloriosos”. (Wezwanie do składek na pomnik śp. księdza Piotrowicza). [Podp.:] X. Rokoszny. *Tamże* s. 391—394.

42. Mariawici i potrzeba pracy społecznej ze strony duchowieństwa. [Podp.:] X. Rokoszny. Tamże s. 43—50.

43. Przewodnik po Sandomierzu z dokładnym planem miasta. Oprac... Warszawa Druk. Synów St. Niemiry 16° ss. 70, plan 1.

Rec. [Gajkowski Jan ks.] X. *G. Kron. Diec. sand.* R. 2 s. 154—155. — *Prz. powsz.* R. 27. 1910 t. 106 s. 376.

1910

44. Kalendarz ze zdaniem katolickimi — —.

45. Konsekracja biskupia w kolegiacie sandomierskiej r. 1787. [Podp.:] X. Rokoszny. *Kron. Diec. sand.* R. 3 s. 317—318.

46. Sandomierz. Korespondencja w sprawie kościoła św. Jakuba. *Gaz. radoms.* R. 27 nr 81 s. 2.

1911

47. O papieżstwie. Dwa odczyty wygłosił... Warszawa Druk S. Niemiry 16° ss. 48.

Rec. Szpakowski [Marcin] ks., *Książka* R. 12: 1912 s. 4.

48. Mowa. W: Kamocki Witold, Rewera Antoni ks., Rokoszny Józef ks.: *Pamięci Jana Kauna b. profesora progimnazjum w Sandomierzu*. Warszawa s. 27—31.

Rec.: *Kron. Diec. sand.* R. 5: 1912 s. 235—236.

49. Pierwsza wystawa współczesnej sztuki kościelnej w Krakowie imienia ks. Piotra Skargi. [Podp.:] Ks. J. Rokoszny. *Dz. powsz.* R. 29 nr 343 s. 1—2, 19 XII.

50. Troski Wojciecha Górskiego, biskupa kieleckiego (1805—1818) o seminarium duchowne. [Podp.:] X. Rokoszny. *Kron. Diec. sand.* R. 4 s. 281—287, R. 5: 1912 s. 38—47, 115—122, 134—142. Ciąg dalszy zob. poz. 60.

51. Wiśniewski Jan ks.: *Monografia dekanatu ilżeckiego*. Radom [1911. Rec. podp.:] X. Rokoszny. Tamże R. 4 s. 374—376.

52. Wspomnienia z podróży do Włoch. [Podp.:] X. Rokoszny. Tamże s. 143—149, 167—176.

53. Wystawa rolniczo-przemysłowa w Sandomierzu. [Podp.:] X. Rokoszny. Tamże s. 270—273.

1912

54. Mowa żałobna nad zwłokami stuletniego starca generała Wojciecha Ostrowskiego. Warszawa Druk. Synów S. Niemiry 16° ss. 11.

Rec. *Kron. Diec. sand.* R. 5 s. 236.

55. Mowa żałobna nad zwłokami śp. księdza prałata Władysława Zalewskiego Warszawa. Druk. Synów St. Niemiry 16° ss. 12.

56. Ojciec Cezary Pszonka, reformator misjonarz m. Staszowa. *Sandomierzanin*. R. 1 nr 1 s. 2—5.

57. Po zjeździe w sprawie naszej katedry. *Kron. Diec. sand.* R. 5 s. 373—376.

58. Przed restauracją katedry sandomierskiej. [Podp.:] X. Rokoszny. Tamże s. 305—310.

59. Sandomierzanin. Pismo ludowe [Podp.:] X. Rokoszny. Tamże s. 264—266.

60. Troski Wojciecha Górskiego, biskupa kieleckiego (1805—1818) o seminarium duchowne. Oprac. na podstawie źródeł archiwalnych... Warszawa Druk. Synów S. Niemiry 16° ss. 63. z *Kron. Diec. sand.* Por. poz. 50.

1913

61. Cześć Najświętszej Maryi Panny w diecezji sandomierskiej. [Podp.:] X. Rokoszny. *Kron. Diec. sand.* R. 6 s. 209—215.

62. Edward Białokórski. *Gaz. radoms.* — —.

63. Jak diecezja nasza załowała księcia Józefa. [Podp.:] X. J. Rokoszny. *Kron. Diec. sand.* R. 6 s. 291—294, 322—324.

64. Niedola ludu polskiego w Danii. [Osobiste wrażenia i notatki]. *Kur. warsz.* R. 93 nr 346 s. 4, nr 347 s. 3—4, nr 348 s. 4—5.

65. Pamiątki Sandomierza. Ludzie i rzeczy. Opisał... Wyd. 2 znacznie powiększ. z ilustr. ¹⁵ Warszawa Druk. Synów St. Niemiry ss. 186, II, tabl. 16.

Rec.: *Kron. Diec. sand.* R. 6 s. 271—272.

66. Pamiętnik podróży do Włoch. *Gaz. radoms.* — —.

67. Sprawa ogrodzenia katedralnego przed 86 laty. [Podp.:] X. Rokoszny. *Kron. Diec. sand.* R. 6 s. 243—245.

68. Sprawa przeniesienia stolicy biskupiej do Radomia. [Podp.:] X. Rokoszny. *Tamże* s. 200—202.

69. Z dziedziny sztuki kościelnej. Karol Frycz. [Podp.:] X. Rokoszny. *Tamże* s. 73—80, 105—112.

70. Z dziedziny sztuki kościelnej. Karol Frycz. Warszawa Druk. Synów S. Niemiry 8° ss. 25, portr. 1.

1914

71. Goltifredi [sic!] Pantheon. [Podp.:] X. Rokoszny. *Kron. Diec. sand.* R. 7 s. 11—15.

72. Goltifredi Pantheon. Wiadomość o rękopisie z XIV w. znajdującym się w Bibliotece Kapituły Katedralnej w Sandomierzu. Warszawa E. Wende i Ska 8°. *Wydawnictwa Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Wydział Językoznawstwa i Literatury. Prace Komisji do Badań nad Historią Literatury i Oświaty.* T. 1 s. 363—378, tabl. 3. *Nadb.*

73. Rocznica [koronacji] obrazu Najśw. Maryi Panny w Sulisławicach]. *Kron. Diec. sand.* R. 7 s. 220—226.

74. Średniowieczne freski w katedrze sandomierskiej. [Podp.:] X. Rokoszny. *Tamże* s. 156—160.

75. Średniowieczne freski w katedrze sandomierskiej. Kraków Akad. Umiej. 4° szp. 26, ss. 1 nlb., ilustr. *Osobne odb. ze Spraw. Komis. do Badania Hist. Szt. w Polsce.* T. 9.

1915

76. Ignacy Pawiński. [Nekrolog. Podp.:] X. Rokoszny. *Kalend. radoms.* na r. 1916 [druk.:] 1915 s. 21—24.

77. Komunikat o znajdującym się w sandomierskiej bibliotece kapitulnej rękopisie pt. „Goltifredi Pantheon z r. 1335”. *Spraw. Komis. do Badania Hist. Szt. w Polsce.* T. 9 szp. CCXXXIV—CCXXXV.

78. Mowa pogrzebowa nad grobem śp. Józefa Brandta. Radom Druk. J. K. Trzebiński 8° ss. 11. *Przedr. zob. poz. 88.*

79. Przemówienie X. J. Rokosznego. W: *Dzień szkoły polskiej.* Radom 6 września 1915. Radom s. 27—31.

80. Średniowieczne freski w katedrze sandomierskiej. Opisał... *Spraw. Komis. do Badania Hist. Szt. w Polsce.* T. 9 szp. 453—474, ilustr.

81. Śp. Józef Brandt. Radom Druk Grodzicki 8° ss. 27.

¹⁵ Sam ks. R. zanotował, że to wydanie, w ilości 2000 egzemplarzy, szybko się rozszło, dzięki nader przychylniej ocenie prasy.

1916

82. Jan Długosz. W 500 rocznicę urodzenia. *Kron. Diec. sand.* R. 9 s. 118—123, 131—136.

83. Mowa na nabożeństwie za spokój duszy śp. Henryka Sienkiewicza. Radom Druk. J. K. Trzebiński 8° ss. 12.

84. Muczkowski Józef: Ochrona zabytków. Kraków 1914 [Rec.]. *Kron. Diec. sand.* R. 9. s. 47.

1918

85. O wychowaniu w szkole średniej. Referat... przeczytany na Zjeździe Nauczycieli Szkół Średnich Ziemi Radomskiej w Radomiu 8 maja 1918 r. Radom [Druk.] J. K. Trzebiński 8° ss. 18.

1920

86. Przewodnik po Sandomierzu z dokładnym planem miasta. Oprac... Wyd. 2. Sandomierz Nakł. W. Chodakowskiej. Druk. Synów Śl. Niemiry w Warszawie 16° ss. 70, plan 1.

87. Troska o zabytek [pałac biskupów w Kielcach]. Radom Druk. J. K. Trzebiński 8° ss. 4.

1921

88. Mowy podczas Wielkiej wojny 1915—1920. Radom Nakł. ks. Karola Sarneckiego. Druk. J. K. Trzebiński 8° ss. 63, nlb. 1.

Rec.: [Kubicki Paweł bp] Kb, *Kron. Diec. sand.* R. 15: 1922 s. 43.

89. Wychowanie i nauka w polskich seminariach duchownych. Radom Nakł. ks. Stefana Wadowskiego Druk. J. K. Trzebiński 8° ss. 43.

1922

90. O restauracji kościoła św. Jakuba w Sandomierzu. [Streszcz.]. *Prace Konus. Hist. Szl. Wydawn. PAU.* T. 2 z. 2 s. XCIV—XCV.

91. Stosunek wychowawców do alumnów w polskich seminariach duchownych. [Podp.:] J. Rokoszny. W: *Pamiętnik Pierwszego Zjazdu odbytego we Włocławku 30 X — 1 XI 1921.* [Wyd.:] Związek Zakładów Teologicznych w Polsce. Włocławek s. 29—41.

1925

92. Monografia Państwowego Seminarium Nauczycielskiego Męskiego w Radomiu 1915—1925¹⁶. Oprac... Radom Seminarium Druk. J. K. Trzebiński 4° ss. 234 + ss. 29, nlb. 4, tabl. 8, ilustr., tab., wykr.

93. W sprawie archiwów biur urzędowych. 8° ss. 2. IV Zjazd Historyków Polskich w Poznaniu 1925. Sekcja VI. W: *Pamiętnik IV Powszechnego Zjazdu Historyków Polskich w Poznaniu 6—8 grudnia 1925.* [Cz.] 1: *Referaty.* Lwów

1926

94. Na zjazd diecezjalny. [Podp.:] X. Rokoszny. *Kron. Diec. sand.* R. 19 s. 342—344.

95. Przewodnik po Sandomierzu z dokładnym planem miasta. Oprac... Wyd. 3. Sandomierz 1926 [Na okł.:] 1925. Księg. W. Chodakowskiej 16° ss. 72, plan 1.

1927

96. Monografia Jankowic kościelnych. [Recenzja pracy: Bastrzykowski

¹⁶ Zawiera m. in. wspomnienie osobiste nauczycieli i pracowników tegoż seminarium.

Aleksander ks. Monografia historyczna parafii Jankowice Kościelne Sandomierskie. Warszawa 1927]. *Kron. Diec. sand.* R. 20 s. 223—226.

97. Philips Frank M.: A Graphic View of Our Schools. Boston 1927. [Rec. Podp.:] X. J. Rokoszny. *Szkoła powsz.* R. 8 s. 258—260.

1928

98. O pisemkach szkolnych (Von den Schulzeitschriften). *Muzeum.* R. 43 z. 1 s. 44—56, Zsf.

99. System wychowawczy Marceliny Darowskiej. Zebrał i zestawił... Radom Druk. J. K. Trzebiński 8° ss. 140, 1 nlb.

Rec. W. R., *Aten. kapł.* R. 15: 1929 t. 23 s. 410.

100. Wiśniewski Jan ks.: Diplomata regum Poloniae et privilegia cardinalium Polonorum a saeculo XIII usque ad saeculum XVI in chartis pergamineis scripta et in archivo Capituli Sandomiriensis conservata... Warszawa 1928. [Rec. podp.:] Ks. Rokoszny. *Kron. Diec. sand.* R. 21 s. 287—288.

1929

101. Przemowienie... podczas uroczystości jubileuszowych J. E. X. Biskupa Mariana Ryxa w Sandomierzu 15 VIII 1929. Radom Druk. S. Nowakowski 16° ss. 13, nlb. 1.

1931

102. Druga wizyta pasterska J. E. Najdostojniejszego Pasterza Diecezji [ks. biskupa Włodzimierza Jasińskiego]. *Kron. Diec. sand.* R. 24 s. 321—324, 345—348.

103. Pierwsza wizytacja pasterska J. E. Naszego Pasterza Diecezji. Tamże s. 212—215, 239—243.

1934

104. Wspomnienia o Deotymie. Radom Nakł. M. Krasnodębskiej. Druk. J. K. Trzebiński 16° ss. 32.

Bibliografia: Akta osobiste ks. R. (w Archiwum Kurii Diecezjalnej w Sandomierzu). — Księga sesyjna Seminarium Duchownego w Sandomierzu 1907—1915 (w Archiwum Sem. Duch. w Sand.). — Akta odbudowy i konserwacji kościoła św. Jakuba w Sandomierzu (w archiwum tegoż kościoła). — [Ks. J. Gajkowski] X. J. G.: Rokoszny Józef ks. W. *Podręczna encyklopedia kościelna* T. 33/34 s. 299—300. — Ks. J. Rokoszny. Monografia Państw. Seminarium Naucz. Męsk. w Radomiu. Radom 1925 s. 50—56. — Ks. J. Wiśniewski. Katalog prałatów i kanoników sandomierskich od 1186—1926. Radom 1928 s. 254—259. — Ks. H. Czernik: Sp. ks. prałat Józef Rokoszny. *Kron. Diec. sand.* R. 24: 1931 s. 379—383. — Ks. E. Górski: Z pierwszej wizyty J. E. Pasterza Diecezji „ad limina apostolorum”. *Kron. Diec. sand.* R. 25: 1932 s. 12—20. — Informacji ustnych udzielił księża: Edward Górski, Władysław Korpikiewicz, Władysław Krawczyk i in. — Portrety olejne ks. R. znajdują się: w Muzeum Diec. w Sandomierzu — pendzla B. Polankiewicza i w Muzeum w Radomiu — S. Sybilskiego. Tablica marmurowa z popiersiem ks. R. w nawie poprzecznej kościoła Opieki Najśw. Maryi Panny w Radomiu.